

TARTON RETKI 12.- 14.9.2017

”Se alkoi sateessa

Ja sateeseen se myös päättyi”

Sadehan tietää onnea, mutta tässä sateessa oli sitä jo hiukan liikaakin.

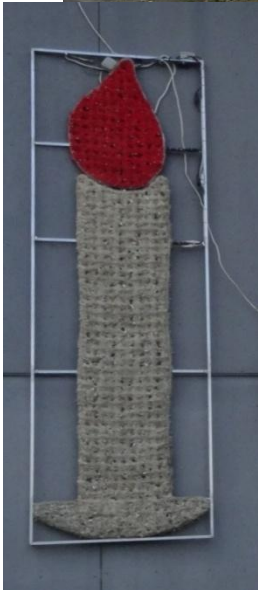
Laiva oli satamassa odottamassa innokkaita matkustajia ja meidän olimme innokkaita näkemään erityisesti Viron Kansanmuseon. (Huom! Ei kansallismuseota!!)

Marja oli meitä vastassa uudessa terminaalissa. Tallinnassa Kalevi oli vaihtunut Rogeriin bussikuskina. (Vrt. retki 2015 Peipsijärvelle.) Sateen jumalatar suosi meitä, sillä Virossa ei satanut juuri ollenkaan.

Ensimmäinen
pysähdys:
kynttiläkauppa.

Kyllä nyt Suomessa
valoa riittää.

Olutsveren
kartano

Vaan eipä oltu pöytää
katettu tänne.

Entisessä varastossa
sentään saatiin lounasta
ja sen jälkeen kierreltiin
kartanoa katselemissa

Ilmar Tilk, joka valmistui tästä maatauskoulusta v. 1933, preparoi n.150 lintua, 15 kalaa ja lisäksi hän keräsi 400 hyönteistä. Nämä kaikki hän lahjoitti ennen kuolemaansa Olutsverelle.

Voldemar Luht , mm.
 Olutsveren maatalouskoulun
 yliagronomina toiminut, veisti
 eläkepäivinäns puusta 450
 hevosaiheista pienoisveistosta
 Ne kuvaavat Viron historiaa
 hevosten kautta

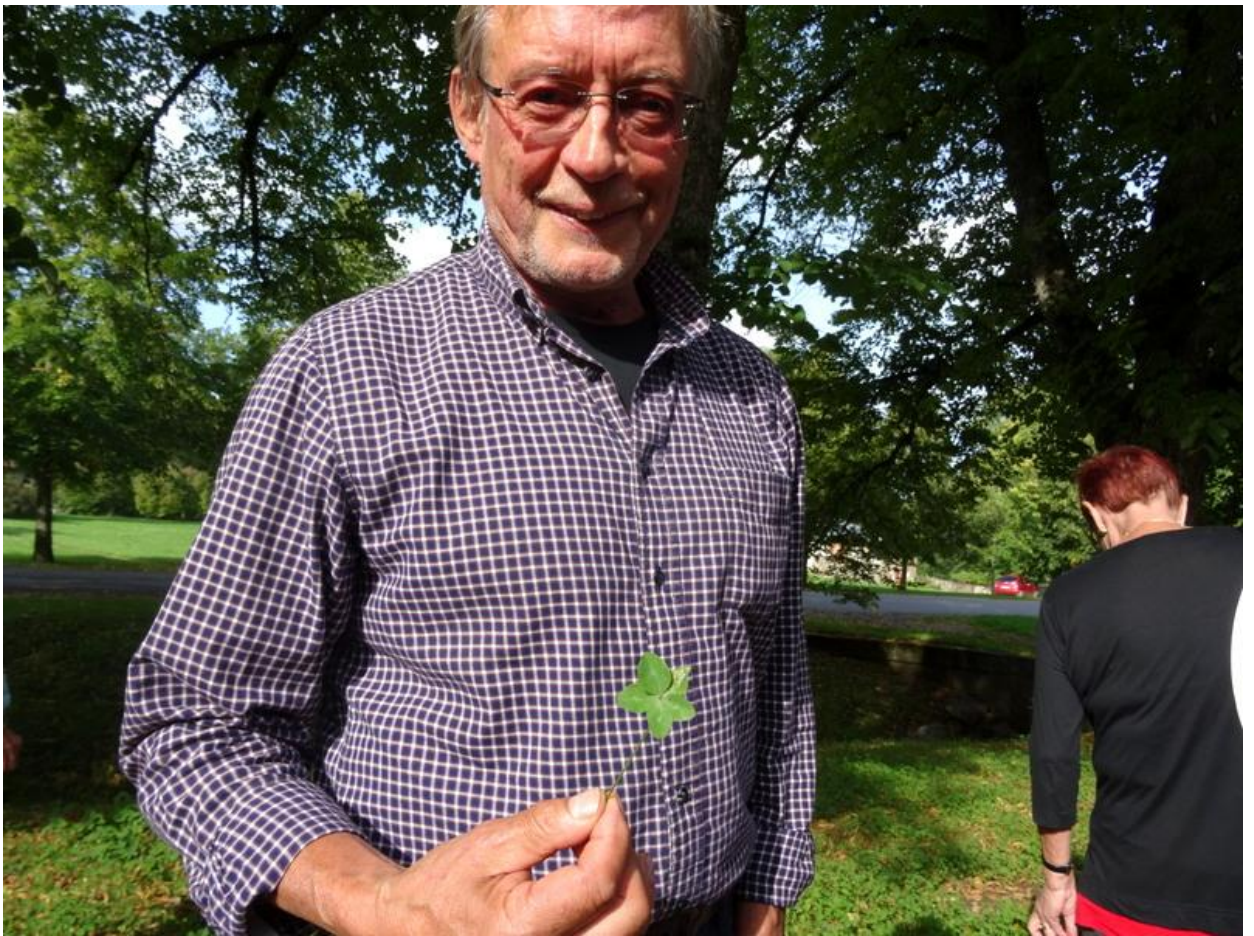
Matkalla Viron
 ensimmäisille laulujuhille
 v. 1869

Viron ylioppilaat ajavat
 lipun siunaukseen Otepään
 kirkkoon 4.6.1884.

Hevosratikka Tallinnassa

Nyt kävi jollakin tuuri: montako lehteä?

A
r
v
a
s
i
n
h
a
n

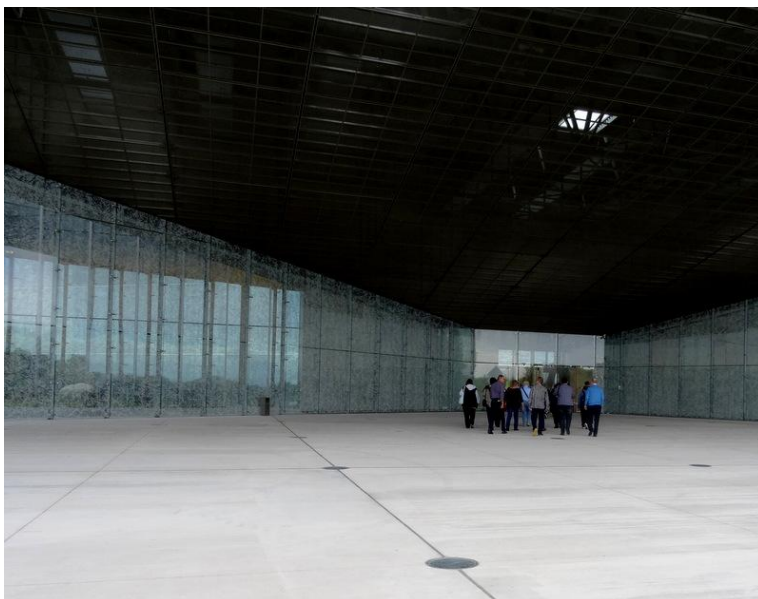
m
i
n
ä

Viron kansanmuseo
avattiin 2016 entiselle
venäläisten
sotilaslentokentälle.

Hei, mitens päin
tässä talossa
asustellaan!

Aika hurja
sisäänkäynti

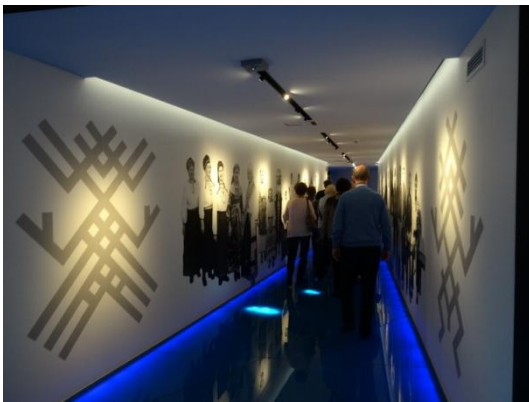

Jakob Hurt oli virolainen kansanrunouden kerääjä ja julkaisija

Opasta odotellessamme saimme aikaan yhteiskuvan.

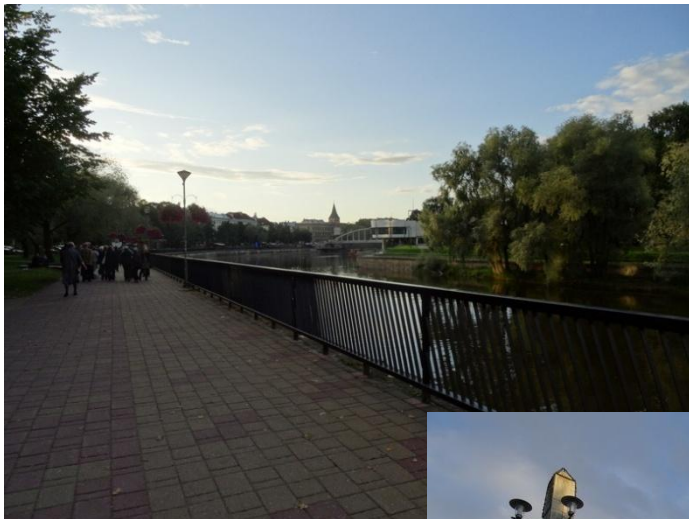
Tästä kaikesta meni pää pyörälle vaikken minä niitä tuoppeja juonut. Pitäisi varmaan keskittyä johonkin aiheeseen ensi kerralla. Tekniset ratkaisut olivat todella upeita, mutta kaikkea ei kuullut eikä ymmärtänyt. Upea kokemus, joka vaatii uusintakäynnin.

Emajoki ja
tupakointivapaat
alueet

kyllä ne ja
museossa käynti
vaativat jo hiukan
rentoutumista.

"Chez André"-
sinnepä sitten iltaa
istumaan ja nauttimaan
ruuan mausta ja
asettelusta.
Isäntä meidät otti vastaan
hymyssä suin.

Onhan tämä,

tämä on

hyvää!!

Tämäkin vielä jälkiruuaksi—aah!

Kun tämä upea menu oli syöty ja laskut maksettu, niin vielä piti päästä hotellille.

Ehkä oli hyvä, että käveltiin hotellille, jotta ruoka laskeutui sen verran, että jaksoi painua hotelli Dorbatin kovasti jo kutsuvalle vuoteelle. No, pienet neuvoa antavat piti tietysti ottaa Emajoen varren kuppilassa.

Seuraava aamu ei näyttänyt kovin lupaavalta, kun sitä katseli hotellinikkunasta.

Ensimmäinen sipulikauppias ei vielä herättänyt ostoshysteriaa.

Nukkeaita hiukan ihastutti.

Mutta Varnja kauppa sai jo aikaan pientä kiinnostusta.

Kostjan sipulitalo ja lyhyt viljelyopastus sekä maittavat sipulipiiraat teen kanssa saivat porukan innostumaan.

Sipuli teki hyvin kauppansa.
Sehän oli sentään
vanhauskovaisten tyyliin
kasvatettua.

Sipulitieltä Altskiven linnaan kävi seniorien tie. Sade, joka oli pysynyt meistä kaukana, alkoi jo muistuttaa, että retki ei ole vielä ohi.

Paroni von Nockelnin rakennuttama linna valmistui 1885 . Neuvostoaikana linna raunioitui pahoin. Linnan omisti joku suomalainenkin, mutta rahattomana hän ei tehnyt linnalle mitään, joten se on pystytty entisöimään entiseen asuunsa.

Komeaa väkeä palveluskunnan puolella, siis alakerrassa jyrkkien portaiden takana

Peipsin Kivi Körtsiin
syömään kuhaa.

Tältä näyttää, kun
katselee "leivättömän
pöydän ääressä"
toisten syödessä.
Hyvältä näytti Sirkankin
annos, kun se tuotiin
pöytään.

Sitten vaan satamaan ja kohti Helsinkiä ja totta kait siellä sataa ja lujaa. Taakse jäivät Viron tytöt.

Matka oli taas onnistunut ja sopivan rauhallinen.

Kiitos Marja!